

- Część siódma, zgodnie z którą zaskarżone akty mają dyskryminacyjny charakter. Jedynym zamiarem zaskarżonych decyzji jest ponadto wyrządzenie szkody działalności politycznej strony skarżącej.
- Część ósma dotycząca naruszenia niezależności strony skarżącej jako posła do Parlamentu Europejskiego.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. – Wenger/EUIPO – Swissgear (SWISSGEAR)

(Sprawa T-869/16)

(2017/C 038/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wenger SA (Delémont, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K. Ikas i A. Sulovsky)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Swissgear Sàrl (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „SWISSGEAR” – unijny znak towarowy nr 7 197 783

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 września 2016 r. w sprawie R 2098/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – Groupe Canal +/Komisja

(Sprawa T-873/16)

(2017/C 038/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Canal + (Issy-les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: P. Wilhelm, P. Gassenbach i O. de Juvigny, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego,
 - stwierdzenie nieważności decyzji nr AT.40023 z dnia 26 lipca 2016 r. (art. 264 TFUE);
- posiłkowo,
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nr^oAT.40023 z dnia 26 lipca 2016 r. w odniesieniu do rynku francuskiego oraz do istniejących bądź przyszłych umów GROUPE CANAL +;
 - wydanie wszelkich postanowień, które Sąd uzna za odpowiednie;
 - obciążenie Komisji w całości kosztami poniesionymi przez spółkę GROUPE CANAL +.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie, gdy potraktowała ona umowę zawartą między GROUPE CANAL + oraz Pictures International Limited (zwanym dalej „Paramount”) jako sprzeczną, ze względu na jej przedmiot, z art. 101 ust. 1 TFUE i gdy uznała, że zobowiązania zaproponowane przez Paramount pozostawały bez wpływu na różnorodność kulturową oraz ogólniej rzecz ujmując na finansowanie i wykorzystanie filmów w EOG. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza dotyczy zgodności zakazanych postanowień z prawem kartelowym. Po pierwsze zaskarżona decyzja została wydana jedynie w oparciu o rozszerzające i naruszające prawo rozumienie pojęcia celu antykonkurencyjnego, co sprawiło, że Komisja Europejska nie dokonała analizy skutków klauzul terytorialnych albo przynajmniej nie wykazała tych skutków. Po drugie ocena rzekomo antykonkurencyjnego charakteru klauzul terytorialnych wynika wyłącznie z błędnego rozumienia tego, jak funkcjonuje rynek płatnej telewizji. Po trzecie klauzule wyłączności terytorialnej, które Komisja uznaje za antykonkurencyjne, są właśnie konieczne dla zapewnienia na rynku płatnej telewizji skutecznej konkurencji opartej na jakości.
 - Część druga dotyczy naruszenia różnorodności kulturowej, finansowania i wykorzystania filmów w wyniku zaskarżonej decyzji. Po pierwsze zaskarżona decyzja skutkuje ograniczeniem finansowania oferty audiowizualnej w oryginalnej wersji francuskiej, przez co zakłóca konkurencję na rynku płatnej telewizji. Po drugie poprzez ograniczenie finansowania oferty audiowizualnej zaskarżona decyzja skutkuje ograniczeniem jakości i różnorodności oferty proponowanej odbiorcy.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego przekroczenia przez Komisję przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych, gdy instytucja ta zaakceptowała zobowiązania mogące stanowić odpowiedź na obawy dotyczące naruszenia zasad konkurencji, o których nie wspomniała ona we wstępnej ocenie. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą zaskarżona decyzja ma zastosowanie do zobowiązań obejmujących wszystkie umowy zawarte z nadawcami telewizyjnymi z EOG, natomiast wstępna ocena obejmowała jedynie umowy dotyczące praw wyłącznych w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii.
 - Część druga, zgodnie z którą sposób, w jaki zobowiązania zostały sformułowane, prowadzi do wyłączenia ich stosowania do Zjednoczonego Królestwa po wystąpieniu tego państwa z Unii Europejskiej, mimo, iż zobowiązania te nadal będą miały zastosowanie na innych rynkach, których nie dotyczy pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i które nie zostały zbadane przez Komisję.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia przez Komisję zasady proporcjonalności. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - Po pierwsze zobowiązania, które stały się wiążące na mocy zaskarżonej decyzji nie są odpowiednie do podniesionych wcześniej przez Komisję obaw dotyczących naruszenia zasad konkurencji.
 - Po drugie zobowiązania, które stały się wiążące na mocy zaskarżonej decyzji naruszają interesy osób trzecich, w związku z czym środki te nie są proporcjonalne, co uzasadnia ich unieważnienie.

- Po trzecie Sąd powinien uznać, że konieczne jest, aby Komisja czuwała nad proporcjonalnością zobowiązań wobec zainteresowanych osób trzecich.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, którego dopuściła się Komisja, gdyż zobowiązania, które stały się za jej sprawą wiążące, ingerują w toczący się przed Parlamentem Europejskim proces legislacyjny; Parlament Europejski wyraził zastrzeżenia i obawy dotyczące zniesienia terytorialności licencji w sektorze audiowizualnym oraz wpływu owego zniesienia na finansowanie kina, koncentrację w sektorze oraz różnorodność kulturową. Komisja w ogóle nie uwzględniła tego stanowiska i uprzedziła w drodze negocjacji z jednym przedsiębiorstwem nieeuropejskim, mianowicie Paramount, wynik istotnych debat legislacyjnych. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza, zgodnie z którą zaskarżona decyzja realizuje cel leżący w kompetencjach i w zamierzeniach prawodawcy, a nie Komisji, która przejmując tym samym rolę prawodawcy europejskiego.
- Część druga, zgodnie z którą wskazany przez GROUPE CANAL + łańcuch poszlak może stanowić wstępny dowód wystarczający, aby zrodzić poważną wątpliwość co do odpowiedzialności Komisji na gruncie zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Karelia/EUIPO (KARELIA)

(Sprawa T-878/16)

(2017/C 038/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ino Karelia (Kalamata, Grecja) (przedstawiciel: adwokat M. Karpathakis)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „KARELIA” – zgłoszenie nr 964 502

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 września 2016 r. w sprawie R 1562/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i b) rozporządzenia nr 207/2009;

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2016 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-883/16)

(2017/C 038/68)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)